

PITOMEK, ALE FOTBALISTA SKVĚLEJ!

KAPITOLA SEDMÁ

„Franto, ty bláho, teď jsem si to teprve uvědomil. Vždyť já nemám registračku,“ vyhrkl jsem polekaně ze sebe. Dva naši spolucestující na předních sedačkách vyprskli smíchy. Franta je následoval.

„Co blázníš, ty vole, vždyť ti nějakou najdeme. Vepředu jich mám celý balík,“ chechtal se můj nový fotbalový agent. To už ale zepředu přiletělo černé napěchované pouzdro. Franta ho otevřel, vyndal balík registrací a začal je prohlížet. Občas po mně hodil očkem, aby srovnal podobiznu z fotky s mým ksichem. „Hele, jestli jsme neměli někdy něčeho nedostatek, tak bývalých hráčů,“ pronesl filozoficky a listoval dál. „Jsem si myslel, že černoši se nasazovali jen v žácích,“ pronesl jsem překvapeně a Franta mne obdařil posměšným úšklebkem, při kterém zapojil snad všech čtyřicet tři obličejových svalů.

Najednou se mi vybavilo, že to u nás na vsi nebylo s tím fotbalem dětí vždy tak jednoduché. To, že se hrávalo na cizí registrace, to asi žádné tabu nebylo. To dělali v každém vesnickém oddílu. Když za nás šli hrát černoši, stačilo jim před zápasem podstrčit cizí registračku. Oni si na chvíli někam zalezli a museli se naučit nový datum narození a zapamatovat nové jméno. Bylo to za časů, kdy ještě kapitáni s registracemi chodili do kabiny soupeře provést kontrolu, takzvanou konfrontaci. A že si dávali záležet, to se spolehni. Každý správný kapitán chtěl soupeřovi černochoy odhalit. Byl to ale těžký úkol. Z fotek se toho zas tolik vyčíst nedalo. Kdybys viděl, co se tam dřív lepilo za obrázky, to by ses svalil smíchy. To víš, tenkrát si nešlo skočit sednout do obchodáku do budky a za pět minut vylézt s krásnými portréty na průkazku. Dělalo se to jinak. Každý donesl, co doma našel. Realita vypadala asi následovně: Ono to sice chodilo už do sedmé třídy, ale na registraci to doneslo vystřižený obrázek ze společné třídní fotografie ze třídy čtvrté. Takže tam bylo všechno, jen nepodoba. No a odhal to potom jako kapitán při kontrole. A datum narození? Když to dotazovaný při oslovení popletl, stačilo říct: „Hele, neřeš to, jó! Je to prostě pitomek. Ani neví, kdy se narodil, ale fotbalista je to skvělej. Ve škole prolézá taky jen na čtyřkách a to ještě s odřenýma ušima.“ Dotyčný pak ještě hodil grimasu, jako když se snaží rozluštit teorii chaosu a bylo vyhráno.

Soupeř si sice někdy šel stěžovat k černýmu s imunitou - hlavnímu rozhodčímu, ale tomu to většinou bylo fuk. Ve hře už bylo každému jedno, že na spoluhráče, který má na registraci jméno Pavel, voláme Karle. Ze začátku jsme se to snažili ukočírovat a hlídali jsme to, ale v zápalu hry na to prostě myslet nešlo. Taky si představ ty zmatky, voláš: „Pošli pas na Pavla! Hoď to na Pavla!“. Na balón ale čeká Karel. To ovšem rozehrávače uvádělo v omyl. Rozhlížel se kolem sebe a vehementně hledal Pavla, který na hřišti vůbec nebyl. No prostě katastrofa, tak jsme ta jména nechali být a už to nikdo nehlídal. Rozhodně to bylo ku prospěchu hry. Když si na to po výprasku, který soupeř utrpěl, někdo stěžoval, zdůvodnili jsme to jednoduše: „On je Pavel, ale ještě má druhé jméno Karel, po strejdovi, co utekl do Ameriky.“

Se sháněním spoluhráčů byl prostě na vesnici vždycky problém. Vzpomínám, jak jsme častokrát přijeli ve smluvený čas na hřiště a byla nás sotva půlka. Pak nezbývalo nic jiného, než sednout na kola a objet vesnici. To jsme pak na kamarády bouchali u jejich dveří a prosili je, aby šli s námi hrát.

Při odjezdu na zápas jsme často ještě přemlouvali pana řidiče, aby objel vesnici a my mohli pár kamarádů přesvědčit, aby jeli na zápas s námi. Mnohdy se nechali přemluvit jen kvůli jízdě v našem vajíčku. Nejvíce nás bavilo, když se autobus rozjížděl v kopci a všechno uvnitř se začalo klepat a vibrovat. To jsme z legrace zaveleli: „Držte součástky!“ A každý chytil kus sedačky, co měl zrovna v dosahu, a předstírali jsme, že jen díky naší ukrutné síle drží autobus pohromadě. Mnohokrát jsme se také převlékali do dresů přímo v autobusu. Stávalo se dost často, že jsme díky nucenému „draftu spoluhráčů“ na poslední chvíli, dojížděli přesně před výkopem. To jsme pak vyběhli ze dveří našeho autobusu rovnou v plné polní na hřiště a připadali jsme si jako profíci z Brazílie. Zpátky se nám už vždy nejezdilo tak vesele. Strašně moc samozřejmě záleželo na tom, s jakým výsledkem jsme cestovali domů. Když se na hřišti zadařilo, tak jsme byli tak rozjívění, že nás musel pan řidič trochu rovnat. Když jsme dostali klepec, tak jsme seděli v našem vajíčku jak umrlci a do řeči nikomu nebylo. Ale chmury vždy přešly rychle. Pro fotbal jsme žili a radost z kopání do meruny nám na delší dobu brala vždy jen paní zima.